

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Redacțiunea. — Știința Dreptului la Academia Română.
Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație Secțiuni-Unite.* — Recurs în casare. — Decizii pronunțate de Curtea de Conturi (Marin Ștefănescu cu Casa Pensilor).
Inalta Curte de Casație S. I. — Ordonanțe prezidențiale în référé. — Apel. — Tranzacție. — Lucru judecat. (Elena și Enache Potecă cu Marin Trifu).
Inalta Curte de Casație S. II. — Opoziție penală. — Termen. (Iancu Vogel cu Ministerul Public).
Curtea de Apel din București S. II. — Sechestrul judiciar. — Mine. (Soc. Caverna cu Suter).
Curtea de Apel din București S. IV. — Contribuțiuni directe. Amortismenul instalațiilor. — Intreprinderi comerciale. (Alexandru Bratu cu fiscul).
T. Ilfov S. I. Com. — Ordonanță prezidențială în référé. — Incuviințare. (Emil Wanicek cu Roger Delpyrou).

ACADEMIA ROMÂNĂ

față de

JURISȚI ȘI OPERILE LOR

Academia Română, în ultima sesiune generală din Mai 1936, a ales *Membri corespondenți* pe d-nii: *Constantin Stoicescu*, Decanul Facultății de Drept din București, *Mircea Djuvara*, Profesor la aceeași Facultate și *Membri de Onoare* pe d-l *Paul Negulescu*, Profesor la aceeași Facultate. Raportor pentru aceste alegeri a fost d-l *Andrei Rădulescu*.

În aceeași sesiune, după raportul d-lui *Andrei Rădulescu*, a fost acordat premiul Statului Gh. Asachi de 25000 lei, d-lui *Căpitan Comandor Preda C. Fundățeanu* pentru lucrarea sa: *Libertatea mărilor și prizele maritime*.

Tot atunci, s'a creat un *premiu special pentru lucrări juridice*. Până acum, — afară de premiul Hamangiu, care este anunțat pentru 1939 — existau premii, la care puteau fi prezentate, alături de lucrări din alte specialități, și lucrări de Drept, dar nu era un premiu destinat numai celor juridice.

Acum — în urma propunerii d-lui *Andrei Ră-*

dulescu — s'a înființat din fondul Vernescu, un premiu de 50000 lei. El va putea fi împărțit după aceleași norme ca și premiile Statului, anume: o parte trebuie să fie cel puțin de 25000 lei, iar restul divizat după aprecierea Secțiunii de Istorie și Științe Sociale. La acest premiu, pot fi prezentate lucrări apărute între 1932 și 1936, Decembrie 31. El va fi acordat în sesiunea generală a Academiei din Mai 1937 și poartă numele de „*premiul Vernescu*”, în amintirea donatorului și a tatălui său, marele juriconsult G. Vernescu.

Academia s'a gândit și la pregătirea viitorilor specialiști în studiile juridice. De aceea, — după aceeași propunere — a creat din același fond o *bursă „Vernescu”* pentru obținerea titlului de Doctor în Drept și pentru cercetări speciale în ramura Dreptului. *Bursa va fi de 3000 lei lunar și pe timp de 2 ani*, cu posibilitate de prelungire. Ea va fi dată *prin concurs* unui licențiat de la Facultățile de Drept din țară. Normele ținerii concursului vor fi anunțate la vreme.

„*Revista „Dreptul”* este mândră că toți cei 3 noi academicieni sunt vechii și distinșii săi colaboratori și-i felicită călduros pentru marea distincțiune ce li s'a acordat de cea mai înaltă instituție culturală a noastră.

Ea a luat act cu deosebită plăcere de aceste manifestări față de juriști și exprimă toată gratitudinea sa Academiei Române, care — în dorința de a îndruma și încuraja feluritele forme ale culturii românești — a arătat atâta sollicitudine pentru progresul culturii noastre juridice,

Redacția

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ
 ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
 SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 11 Iunie 1936

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Marin Ștefănescu cu Casa Pensilor

RECURS ÎN CASARE. — CURTE DE CONTURI. — DECIZIE. — CONFORMARE. — RECURS ÎNTEMEIAT PE ALTE MOTIVE. — COMPETINȚĂ. — ART. 31 PAR. III LIT. H DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

Din moment ce Curtea de Conturi s'a conformat doctrinei Curții de Casație în ce privește punctele de drept soluționate și depuse spre cercetare prin motivele anterioare de recurs, Secțiunile Unite ale Înaltei Curți, nu mai au căderea a cerceta un nou recurs, prin care s'ar invoca, motivele de casare în legătură cu chestiuni noi de drept, cari fiind ridicate pentru prima oară în proces Curtea de Casație nici nu a fost chemată să se pronunțe.

No. 149 Admis incidentul ridicat de către intimata Casa de Pensii în proces cu Marin Ștefănescu și trimis spre judecare S. III-a recursul făcut de acesta.

S'au ascultat D-nii avocați C. Stoicescu din partea intimatei, Casa de Pensii, în susținerea incidentului, Damian din partea recurentului în combaterea incidentului și D-l Procuror General C. Al. Vișoreanu în concluziuni pentru declinarea competenței.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimat, cu privire la necompetința Secțiunilor Unite de a judeca recursul de față.

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care se constată că, prin deciziunea Nr. 1448/1932, Comisiunea de Pensii a respins cererea căpitanului în rezervă Marin Ștefănescu de a fi înscris la pensie în conformitate cu art. 568 din legea sanitară del. 14 Iulie 1930, întrucât reclamantul a fost declarat invalid după data de 1 Aprilie 1923 și astfel nu întrunește condițiunile cerute de sus menționatul text, printre cari este și aceea ca solicitantul să fi fost clasat ca invalid de războiu înainte de 1 Aprilie 1923.

Că, împotriva acestei deciziuni, Marin Ștefănescu declară apel, care a fost admis de Înalta Curte de Conturi Secția II, prin deciziunea Nr. 410/932, recunoscându-i-se cu începere del. 1 Ianuarie 1931, o pensie de bază lunară de 2600 lei.

Pentru a da această soluție, Curtea de Conturi motivează că apelantul întrunește condițiunile cerute de art. 568 din legea sanitară.

Că, împotriva deciziunii Curții de Conturi, declarând recurs, Casa Generală de Pensii, Înalta Curte de Casație Secția III-a, prin deciziunea Nr.

680/934, admite recursul, casează decizia Curții de Conturi și trimite dosarul aceleiași Curți, spre o nouă judecare.

Că, pentru a da această soluție, Înalta Curte examinează motivele invocate de recurent, cu privire la violarea art. 568 din legea sanitară, ajungând la concluziunea că intimatul nu poate beneficia de dispozițiunile sus menționatului text de lege.

Că, apelul venind din nou în judecata Înaltei Curți de Conturi, această instanță, constituită în Secțiuni unite, prin deciziunea Nr. 61/934, menține soluțiunea și motivarea dată de Secția II-a a acelei Curți.

Că noul recurs introdus de Casa Generală de Pensii fiind examinat de Înalta Curte de Casație, Secțiuni Unite, — este admis, prin deciziunea Nr. 45/935, pentru aceleiași motive cuprinse în deciziunea S. III-a, a acestei Înalte Curți.

Că, apelul venind pentru a treia oară în judecata Curții de Conturi, această instanță constituită tot în Secțiuni Unite, de astă dată, prin deciziunea Nr. 78/935, se conformează doctrinei Curții de Casație.

Că, împotriva acestei ultime deciziuni, Marin Ștefănescu introduce recursul de față, prin care invoacă motive de recurs, în legătură cu noi temeuri de drept, ridicate de dânsul în fața Curții de Conturi, după a doua casare, și cari au fost înălțurate de instanța de fond.

Având în vedere că prin ultima sa deciziune, Curtea de Conturi conformându-se doctrinei Curții de Casație, în ce privește punctele de drept soluționate și deduse spre cercetare prin motivele anterioare de recurs, — Secțiunile Unite ale acestei Înalte Curți, competente să judece numai în cazul unui conflict de doctrină, nu mai au căderea a cerceta un nou recurs prin care s'ar invoca, cum este cazul în speță, motive de casare în legătură cu chestiuni noi de drept, cari fiind ridicate pentru prima oară în proces, Curtea de Casație nici n'a fost chemată până în prezent să se pronunțe.

Că cercetarea acestor noi motive cade în competența de judecată a Secțiunii III-a a acestei Înalte Curți, care conform art. 31 par. III lit. h din legea pentru Curtea de Casație și Justiție, este competente să judece recursurile contra deciziunilor Curții de Conturi.

Că, astfel fiind, incidentul fiind întemeiat, urmează a se admite, trimițându-se recursul în cercetarea Secțiunii III-a.

Pentru aceste motive, admite incidentul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 30 Octombrie 1934

Președinția D-lui Sever Tipei, Consilier

Elena și Enache Potecă cu Marin Trifu

ORDONANȚE PREZIDENȚIALE ÎN RÉFÉRÉ. — APEL.—TRANZACȚIE
AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT.

Cu toate că ordonanțele prezidențiale în référé, chiar când au trecut prin procedura apelului la complectul Tribunalului, nu pot fi considerate ca adevărate hotărâri și deci nu au autoritate de lucru judecat, totuși nici un principiu legal nu interzice părților de a tranșa în mod definitiv cu ocazia judecăței unei cereri de référé însuși fondul litigiului, astfel că o tranzacție încheiată în asemenea condițiuni este valabilă și are, ca orice hotărâre definitivă, autoritate de lucru judecat între părțile contractante.

No. 1061. — Admis recursul făcut de către Elena și Enache Potecă în contra Sentinței No. 32/934 a Trib. Teleorman S. I în proces cu Marin Trifu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Elena Potecă și Enache Potecă în contra sentinței Nr. 32/934, dată de Tribunalul Teleorman S. II-a, în proces cu Marin M. Trifu.

Văzând motivul I de casare formulat de recurenți;

Având în vedere că prin sentința atacată cu recurs, Tribunalul a reformat cartea de judecată Nr. 17/933, a Judecătoriei mixte Tunu-Măgurele și a obligat pe recurenții Elena și Enache Potecă să lase în plină și absolută proprietate intimatului Marin M. Trifu terenul prevăzut în acțiune și în actul de expertiză cu data de 2 Iulie 1931, dresat de expertul Maximilian Iliescu;

Că, pentru a da această soluțiune, Tribunalul constată în fapt și motivează că proba cu martori cerută de recurenți pentru a dovedi că nu au încălcat terenul în discuție și că intimatul l-a stăpânit așa încă dela data când l-a cumpărat, este inadmisibilă, deoarece în apelul contra ordonanței prezidențiale recurenții au recunoscut că au intrat în terenul intimatului;

Că. — continuă Tribunalul. — în cauză nu există autoritate de lucru judecat, deoarece instanța în référé nu judecă fondul dreptului, ci ia numai o măsură pentru păstrarea unui drept, așa că prin hotărârea dată în primul proces, care a avut ca obiect păstrarea unui drept, nejudicându-se procesul în fond, nu poate exista autoritate de lucru judecat față de obiectul procesului de față, în care este vorba de o revendicare;

Că este neîntemeiată obiecțiunea recurenților că în acțiunea intimatului nu se arată obiectul, deoarece acțiunea este complinită cu ordonanța de adjudecare

și cu actele de expertiză dela dosar, așa că obiectul acțiunii se poate ușor individualiza;

Că, în fond, Tribunalul constată că dreptul de proprietate al intimatului este consfințit prin ordonanța de adjudecare prin care terenul a fost adjudecat asupra sa, cât și prin actele de expertiză dela dosar; că acest drept mai rezultă și din apelul ce Tribunalul a judecat în ședința dela 4 August 1933, cu care ocazie recurenții au recunoscut că în adevăr au intrat în proprietatea intimatului;

Având în vedere că prin motivul I de casare se susține că Tribunalul a comis un exces de putere și o omisiune esențială și a violat art. 60 și 65 legea jud. de ocol și 69 pr. civ., prin aceea că a constatat că obiectul acțiunii se poate ușor individualiza; apoi prin aceea că nu se pronunță asupra susținerii recurenților, că acțiunea nu întrunește nici celelalte condițiuni cerute de lege, nearătându-se strada, numărul, orașul, vecinătățile;

Considerând că prin acțiunea ce a intentat, intimatul a arătat că a cumpărat în anul 1912, prin ordonanța de adjudecare transcrisă la Trib. Teleorman la Nr. 4383/912, un loc de casă în suprafață de 575 m.p. și că în anul 1919 recurenții au cumpărat un imobil în partea de răsărit a locului său și au intrat în proprietatea sa pe o distanță de circa 20 metri liniari, iar în adâncime de 30—50 cm., din colțul casei cumpărate până în fundul curții, și a arătat că revendică această porțiune pe dimensiunile ce se vor stabili printr'un act de expertiză;

Considerând că din acest mod de a-și formula pretențiunile sale, Tribunalul a putut să constate că obiectul acțiunii este bine individualizat, și în consecință omisiunea de a se ocupa de apărarea recurentului, că obiectul acțiunii nu este individualizat și pentru motivul că nu se arată strada, orașul, numărul și vecinătățile, nu este și esențială, deoarece chiar dacă ar fi examinat și această obiecțiune, soluțiunea pricinii nu putea fi alta;

Că, dar, motivul I de casare nu este întemeiat.

Asupra motivelor II și III formulate de recurenți;

Având în vedere că prin motivul II se impunea Tribunalului că ar fi violat art. 1201 și urm. c. civ., prin aceea că a respins obiecțiunea recurenților, că în speță ar exista autoritate de lucru judecat rezultată din sentința Nr. 217/934, dată de Tribunal în baza art. 66 bis pr. civ., iar prin motivul III i se impută că ar fi violat art. 1704—1711 c. civ., iar pr. civ. și ar fi comis o omisiune esențială și o nemotivare, prin aceea că nu a ținut seama de obiecțiunea recurenților, că asupra obiectului în litigiu părțile au încheiat o tranzacțiune cuprinsă în hotărârea de expedient dată de Tribunal ca instanță de apel în contra ordonanței prezidențiale;

Considerând că în adevăr ordonanțele prezidențiale nu sunt adevărate hotărâri și deci nu au autoritatea lucrului judecat, fiindcă prin ele nu se iau decât măsuri provizorii, fără a prejudeca fondul, și aceasta

chiar când au trecut prin procedura apelului la complexul Tribunalului;

Considerând însă, că în speță, din procesul-verbal al sentinței atacate rezultă că recurenții au susținut că asupra obiectului în litigiu părțile au încheiat o tranzacție, cuprinsă în hotărîrea de expedient dată de Tribunal cu ocazia judecării apelului în contra unei ordonanțe prezidențiale;

Considerând că nici un principiu legal nu interzice părților de a tranșa în mod definitiv cu ocazia judecării unei cereri de référé însuși fondul litigiului, așa că o tranzacție încheiată în asemenea condițiuni este valabilă și trebuie să-și producă toate efectele ei juridice;

Considerând că potrivit art. 1711 c. civ. tranzacția având caracterul unei hotărîri definitive, are autoritatea de lucru judecat între părțile contractante și deci numai cu violarea textului sus-citat și a art. 1201 c. civ. a putut Tribunalul în speță, să înlăture, fără să discute, apărarea recurentului sprijinită pe tranzacțiunea ce preinde că s'a încheiat între el și intimat cu ocaziunea judecării cererei de référé, așa că Tribunalul neexaminând această tranzacție și nearătând de ce nu ține seama de ea, prin aceasta a comis o omisiune esențială și o nemotivare;

Că, dar, motivele II și III de casare fiind întemeiate, recursul urmează să fie admis, fără a se mai examina celelalte motive de casare, iar sentința atacată urmează să fie casată, trimițându-se pricina la același Tribunal, spre a nouă judecată.

Pentru aceste motive, admite.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 11 Decembrie 1935

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Iancu Vogel cu Ministerul Public

OPOZIȚIE PENALĂ. — TERMEN. — CALCULAREA LUI. — ART. 729 P.R. CIVILĂ. — ART. 183 ȘI 203 PR. PENALĂ.

În lipsa unui text expres în procedura penală care să arate cum au a se calcula termenele în materie de opoziție urmează a se aplica normele din dreptul comun, prevăzute de art. 729 pr. civilă, astfel că termenul de 5 zile prevăzut de art. 183 și 203 pr. pen. în care să se poată ataca cu opoziție hotărîrea dată în lipsă, are a se socoti pe zile libere, fără a se calcula nici ziua în care s'a comunicat hotărîrea, nici aceia în care se împlinesc termenul, iar dacă acest termen se sfârșește într-o Duminică sau altă zi de sărbătoare legală, termenul urmează a se prelungi potrivit art. 731 pr. civilă, pentru cea dintâi zi de lucru următoare.

No. 3785. — Admis recursul făcut de Iancu Vogel în contra deciziei penale cu No. 609/935 a Curții de Apel din București S V-a în proces cu Const. Georgescu și Ministerul Public.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de Iancu Vogel în contra deciziei penale Nr. 609/1935 a Curții de Apel București S. V-a, prin care respingându-i-se ca tardivă opoziția făcută în contra deciziei penale Nr. 553/933 a aceleiași Curți, numitul a rămas condamnat, în baza art. 322 și 323 Cod. penal, la trei luni închisoare corecțională, precum și obligat la plata sumei de 30.000 lei ca despăgubiri civile reclamantului Const. Georgescu;

Văzând motivul de casare;

Având în vedere că rezultă că, instanța de apel pentru a respinge ca tardivă opoziția introdusă de recurent, constată în fapt că decizia opozată a fost introdusă în ziua de 6 Noembrie 1933, deci peste termenul de cinci zile prevăzut de art. 183 proc. penală;

Că, — pretinde recurentul, — prin calculul făcut și soluțiunea dată, Curtea de Apel a comis un exces de putere și a violat dispozițiunile art. 183 și 203 pr. penală și art. 729 pr. civilă, deoarece potrivit acestor texte opoziția sa trebuia introdusă în termen de 5 zile libere socotite dela darea hotărîrei, ceea ce a avut loc în fapt, căci opoziția a fost introdusă în ziua de Luni 6 Noembrie 1933, adică în ziua următoare Duminecii în care a expirat termenul legal de 5 zile libere;

Considerând că potrivit art. 183 și 203 pr. penală, hotărîrile date în lipsă nu-și vor produce efectul dacă vor fi atacate cu opoziție în termen de 5 zile socotit dela primirea copieii după hotărîre;

Că, codul de procedură penală neprevăzând prin vreun text expres, modul cum au a se calcula termenele în această materie, urmează că în această privință se aplică normele din dreptul comun, prevăzute de art. 729 pr. civ., potrivit cărora termenul de 5 zile prevăzut de art. 183 și 203 pr. pen., în care se poate ataca cu opoziție hotărîrea dată în lipsă, se socotește pe zile libere, fără a se calcula nici ziua în care s'a comunicat hotărîrea, nici aceea în care se împlinesc termenul, iar dacă termenul se sfârșește într-o Duminică sau altă zi de sărbătoare legală, termenul se va prelungi, potrivit art. 731 pr. civ., pentru cea dintâi zi de lucru următoare;

Că astfel fiind și cum, în speță, este constatat că hotărîrea pronunțată în lipsă, a fost primită de recurent în ziua de 30 Octomvrie 1933, iar că opoziția sa a fost introdusă în termenul legal pe ziua de Luni 6 Noembrie 1933, deoarece termenul de 5 zile libere a expirat în ziua de Duminică 5 Noembrie 1933, sărbătoare legală, în asemenea condițiuni urmează că instanța de fond în urma calculului făcut, respingând ca tardivă opoziția recurentului, a comis un exces de putere și a violat art. 183 și 203 pr. penală, art. 729 și 731 pr. civilă, pronunțând o hotărîre casabilă;

Că dar, motivul de casare fiind întemeiat, recursul

cată a se admite, decizia pronunțată în cauză urmează a se casa, iar afacerea a se trimite aceleiași instanțe pentru o nouă judecare.

Pentru aceste motive, admite.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a

Audiența de la 29 Ianuarie 1936

Președinția D-lui M. Trandafirescu, consilier

Soc. „Cavarna” cu Const. Suter și alți

SECHESTRU JUDICIOS. — MINE. — CARIERE DE NISIP ȘI PIETRIȘI. — CARACTER IMOBILIAR. — COMPETINȚA JURISDICȚIEI CIVILE.

Potrivit art. 46 și 105 din legea minelor, dreptul de a exploata substanțele minerale este un drept real imobiliar, fără a se face vre-o distincțiune, dacă această exploatare e făcută de proprietarul terenului sau de cel cărora le-ar fi vândut sau cesionat dreptul său de exploatare.

Ast-fel că acest caracter imobiliar al unei mine, în care intră și carierele de nisip și pietriși, fiind de natură civilă, cererea pentru instituirea unui sechestru judiciar asupra unor atari bunuri imobiliare, aparține numai jurisdicțiunii civile.

No. 41. — Admis apelul făcut de Soc. Cavarna în contra Sentinței civile cu No. 1585/934 a Trib. Ilfov S. IV în proces cu Cons. Suter și alții.

Curtea,

Asupra apelurilor conexe, făcute de reclamanta Societatea anonimă „Cavarna” pentru întreprinderi și construcțiuni, și de pârâții Constantin Suter, Adolf Garfunkel și Eugen Braida, în contra sentinței civile cu No. 1585/934, a Tribunalului Ilfov Secția IV-a c. c.

Având în vedere concluziunile părților, actele și lucrările dela dosar;

Având în vedere că prin sentința atacată cu apelurile de față, Tribunalul în majoritate și-a declinat competența de a judeca acțiunea intentată de către Societatea anonimă „Suter” pentru întreprinderi și construcțiuni, astăzi „Cavarna” cu sediul în București, str. Popa Rusu No. 7, prin petiția înreg. la No. 17446/934, în contra pârâților Victor Braida și Dumitru Garfunkel, Constantin Suter, Eugen Braida și Dumitru Dobrescu, și dispune înaintarea dosarului d-lui Prim-președinte al Trib. Ilfov, spre a sesiza cu judecarea acestei acțiuni una din secțiunile comerciale:

Având în vedere că prin acțiunea introductivă de instanță, reclamanta Societatea „Suter” azi „Cavarna”, cere în baza art. 1632 și urm. din codul civil, art. 615 proc. civilă și art. 50 din legea accelerării judecăților, cum și pe temeiul acțiunii de fond, să se numească un sechestru judiciar asupra carierei de nisip și pietriș depe proprietatea reclamantei, fostă moșia Gherasy;

Considerând că Tribunalul civil, pentru a-și declina competența de a judeca acțiunea intentată de Societatea Suter, azi Cavarna, constată că afacerea este de natură comercială.

În ce privește apelurile făcute de reclamantă și de pârâții Constantin Suter și Adolf Garfunkel:

Având în vedere că în prima parte a apelului său, reclamanta Societatea anonimă „Cavarna” fostă „Suter” susține că greșit prima instanță și-a declinat competența de a judeca cererea pentru instituirea unui sechestru judiciar asupra carierei de nisip și pietriș proprietatea sa, întrucât obiectul acțiunii este de natură esențialmente civilă, astfel că judecarea acțiunii nu poate fi de competența instanței comerciale, susținere care din acest punct de vedere este împărtășită și de pârâții Constantin Suter și Adolf Garfunkel, prin apelurile lor;

Considerând că apelanta reclamantă cere înființarea sechestrului judiciar asupra unei cariere de nisip și pietriș depe proprietatea sa fostă moșia Gherasy;

Considerând că legea minelor prin art. 2, clasează între minele reglementate de acea lege și masele de rocă comune compacte, nisipuri, pietrișuri, e.c. cari în conformitate cu art. 1 din sus-zisa lege, rămân la dispoziția proprietarului suprafeței;

Având în vedere că prin art. 104 din legea minelor, legiuitorul stabilește că substanțele minerale lăsate proprietarului suprafeței, pot fi exploatare de el însuși sau de alții;

Având în vedere că atât art. 46 cât și art. 105 din legea minelor, prevăd că dreptul de a exploata substanțele minerale, este un drept real imobiliar, fără a face vre-o distincțiune dacă această exploatare e făcută de proprietarul terenului sau de cei cărora le-ar fi vândut sau cesionat dreptul său de exploatare;

Că prin urmare, dacă proprietarul trece allcuiva dreptul său de exploatare, aceasta nu schimbă întru nimic situațiunea, fiindcă art. 104 din legea minelor spune, după cum s'a arătat mai sus, că substanțele minerale lăsate proprietarului suprafeței pot fi exploatare de el însuși sau de alții;

Considerând că dreptul de exploatare a unei mine, fiind un drept real imobiliar, nu poate constitui un act de comerț în spiritul art. 3 cod. comercial și că deci toate acțiunile privitoare la imobile și drepturi reale imobiliare, sunt de competența instanțelor civile, chiar dacă părțile din proces sau numai unele din ele ar fi comercianți;

Având în vedere că art. 4 cod. com. exclude dela comercialitate operațiunile unui comerciant care sunt civile prin natura lor;

Considerând că susținerea intimațiilor bazată pe art. 890 și 893 cod. comercial, se înlătură, deoarece aceste texte se referă la contestațiile și acțiunile ce aparțin jurisdicțiunii comerciale, cari derivă din fapte și acte de comerț, ceiace în speță nu este cazul;

Considerând că în ce privește obiecțiunea intimațiilor

lor, că prin concesionarea dreptului de exploatare a carierei sale, apelanta reclamantă nu ar fi făcut decât o vânzare de mobile prin anticipațiune, cum ar fi cazul vinderei pădurii pentru tăere sau a unei case spre dărâmare, nu este exactă, întrucât dacă această interpretare s'ar putea admite în lipsă de alt text, în aceste din urmă două ipoteze, în nici un caz însă ea nu poate fi admisă în cazul dreptului de exploatare a unei mine, căreia legea, în mod expres, dintr'un înalt interes public și economic, îi conferă caracterul unui drept real imobiliar, stabilind chiar, în conformitate cu aliniatul final al art. 46 din legea minelor, că asupra dreptului de a exploata o mină se pot constitui ipotece și privilegii, aceasta fiind o consecință logică și juridică a faptului precizat în aliniatul I și II, în care legiuitorul spune lămurit, că mina este o proprietate imobiliară, distinctă de aceia a suprafeței;

Având în vedere că acest caracter mobilier al unei mine, în care intră și carierele de nisip și pietriș, fiind de natură civilă, cererea pentru instituirea unui sechestrului judiciar asupra unor astfel de bunuri imobiliare aparține numai jurisdicțiunii civile, astfel că în mod eronat prima instanță și-a declinat competența în favoarea Tribunalului comercial;

Că așa fiind, apelurile făcute de societatea reclamantă și de pârâții Constantin Suter și Adolf Garfunkel, se privesc întemeiate din acest punct de vedere și deci urmează a fi admise, reținând afacerea pentru judecată în fond.

În ce privește apelul pârâtului Eugen Braida:

Având în vedere că prin acest apel, numitul pârât se plânge că suma ce i s'a acordat de Tribunal ca cheltueli de judecată este minimă;

Considerând însă că această susținere nu este exactă în fapt, deoarece prin sentința atacată cu apel nu li s'au dat pârâților spese de judecată;

Considerând că astăzi această cerere a pârâtului Eugen Braida este lipsită de bază legală, întrucât excepțiunea incompetenței pe care a ridicat-o înaintea Tribunalului a fost găsită neîntemeiată în instanța de apel;

Că așa fiind, apelul făcut de pârâtul Eugen Braida este nefondat și în consecință urmează să fie respins ca atare.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: *M. Trandafirescu, I. Dobrescu, M. Posa,*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența de la 8 Mai 1936

Președinția D-lui Al. Stîrcea, Prim Președinte

Alexandru Bratu cu Fiscul

CONTRIBUȚIUNI DIRECTE. — ÎNTREPRINDERI COMERCIALE. — VENITURI NET IMPOZABILE. — AMORTISMENTUL INSTALAȚIUNILOR. — ART. 31 LEGEA CONTRIBUȚIUNILOR.

Dispozițiunile art. 31 al. 6 din legea contribuțiilor directe potrivit căroră la stabi-

lirea veniturilor net imposabile se scad din veniturile brute și amortismentul până la 15% din prețul de cost al instalațiilor mobiliare și imobiliare, se aplică și întreprinderilor comerciale, iar nu numai celor industriale.

No. 124. — Admis recursul făcut de Alexandru M. Bratu în contra deciziunii cu No. 1494/935 a Comisiunii I-a de Ape de pe lângă Administrația Financiară a Sectorului IV Verde din Capitală.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Alexandru M. Bratu în contra deciziunii cu No. 1494/935 a Comisiunii I-a de apel de pe lângă Administrația Financiară a Capitalei, sectorul IV verde, prin care s'a admis în parte apelul făcut de recurent, cât și apelul Fiscului, și s'a stabilit venitul impozabil la suma de 568.005 lei.

Având în vedere că recurentul a invocat următoarele două motive de casare:

I. — Exces de putere și violarea dispozițiilor art. 31 al. 1, și 31 punctul 6 și 7 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe...", fiindcă i s'a menținut în venitul impozabil suma de 124.568 lei, amortisment la mobilier, din postul de lei 190.192, din procesul verbal de impunere, sub denumirea de amortisment la mobilier și linjerie.

II. — „Exces de putere și violarea dispozițiilor art. 39 al. 1, și 31 al. 10 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe, 52 din codul comercial...", pentru că comisiunea de apel i-a menținut impozabilă suma de 60.000 lei cheltueli generale, făcute în interesul întreprinderii.

Având în vedere că în ce privește primul motiv de recurs, Comisiunea de apel, ca și Comisiunea de impunere, a refuzat scăderea sumei de 190.192 lei amortismentul mobilierului și linjeriei, întrucât în speță este vorba de o firmă comercială, și asemenea amortismente nu se acordă decât întreprinderilor industriale.

Considerând că după dispozițiunile art. 31 legea contribuțiilor directe, veniturile net imposabile se obțin scăzându-se din veniturile brute, cheltuelile proprii ale întreprinderilor arătate în cele 10 aliniate, printre care la al. 6 se prevede și amortismentul până la 15% din prețul de cost al instalațiilor mobiliare și imobiliare.

Că, acest text făcând parte din cap. IV al legii, care tratează despre impozitul pe venitul întreprinderilor comerciale și industriale, și cuprinde dispozițiuni generale care se aplică ambelor feluri de întreprinderi, se aplică și întreprinderilor comerciale,

iar nu numai celor industriale, — cum greșit a hotărât Comisiunea de Apel.

Că, prin urmare, Comisiunea de Apel refuzând recurentului scăderea amortismentului pentru mobilier și linjerie, a violat disp. art. 31 al. 6 din legea contribuțiilor directe, și deci primul motiv de recurs este întemeiat.

Că, în ce privește motivul II de recurs, Comisiunea de Apel a respins scăderea sumei de 60.000 lei, fiind vorba de cheltueli cu caracter de investiții imobiliare, care se scad cu ocaziunea impuneri imobilului la impozitul pe clădiri, cu o cotă de 20% conform art. 16 din legea contribuțiilor directe.

Având în vedere că, în adevăr, expertul contabil Ștefan C. Antonescu, care a verificat registrele recurentei și actele justificative, a constatat că suma de mai sus reprezintă investiții ale imobilului.

Că, conform art. 16 legea contribuțiilor directe pentru clădiri, venitul net impozabil se obține scăzând din valoarea locativă 20% drept cheltueli de gestiune, asigurări, întreținere și amortizare.

Prin urmare, cheltuelile cu investițiile imobiliare scăzându-se cu ocaziunea impuneri imobilului la impozitul pe clădiri, nu mai pot fi admise la scădere și din venitul realizat din operațiunile comerciale, și ca atare Comisiunea de Apel refuzând scăderea acestor sume, a făcut o justă aplicare a dispozițiilor art. 31 al. 10 din legea contribuțiilor directe.

Deci, acest al doilea motiv de recurs este nefondat.

Pentru aceste motive, admite.

Semnați: *Al. Stîrcea, I. Bottez, Cesar Dristoreanu.*

TRIBUNALUL ILFOV S. I COMERCIALA

Audiența de la 29 Octombrie 1935

Președinția D-lui M. Manolescu, judecător

Emil Wanicek cu Roger Delpeyrou

ORDONANȚA PREZIDENȚIALĂ ÎN RÉFÉRÉ. — INCUVIINTĂRE. — ART. 66 BIS PR. CIVILĂ.

Președintele Tribunalului, statuând în conformitate cu dispozițiunile art. 66 bis pr. civilă, asupra păstrării unui drept ce s'ar păgubi prin vre-o întârziere, are în prim rând să constate în afara mijloacelor de dovadă administrabile pe calea dreptului comun, și aparența unui drept în profitul petiționarului, aparență a cărei constatare, fără a prejudeca fondul, să fie de natură a justifica îndeajuns admiterea cu caracter vremelnic și precizarea unei cereri în référé.

No. 1502. — Admis apelul făcut de Emil Wanicek în contra ordonanței prezidențiale a Trib. Ilfov S. I com. cu No. 18687 din 17 Octombrie 1935 în proces cu Roger Delpeyrou.

Tribunalul.

Asupra apelului făcut de către Emil Wanicek, împotriva ordonanței prezidențiale cu No. 27166/935 din 17 Octombrie 1935, pronunțată de către D-l Președinte al acestui Tribunal, prin care admitându-se cererea intimatului Roger Delpeyrou, s'a dispus ca apelantul să nu mai întrebuițeze firma „Berlitz”, reclamele, ștampilele, imprimatele, afișe, luându-se măsuri de desființarea lor.

Având în vedere motivele apelului, considerentele în fapt și în drept ale ordonanței apelate, susținerile orale ale părților în instanță cum și concluziunile scrise depuse după închiderea debaterilor în dosarul cauzei.

Având în vedere că de către apelantul Em. Wanicek s'a susținut că în contra dispozițiilor art. 66 bis, pr. civ. s'a admis cererea intimatului, dat fiindcă aceasta nu are calitatea să ceară o măsură care duce la desființarea dreptului de concesiune al Școlii Berlitz, drept pe care apelantul îl deține în baza unei convențiuni încă în vigoare, până la 31 Decembrie 1939, așa după cum rezultă din scrisoarea din 23 Noembrie 1933 paragraful d, cum și din convenția din 21 Decembrie 1909, atașată în traducere și original la dosar. Din aceste acte și din cele depuse de intimat ar rezulta că ambii dețin o concesiune dela același autor, concesiunea apelantului fiind însă cu mult anterioară. În asemenea condițiuni aparența de drept este în favoarea apelantului, rezilierea contractului său nepuțându-se edicta pe calea refereului.

Având în vedere că de către intimatul Roger Delpeyrou s'a replicat că contractul intervenit între apelant și autorul comun conține o clauză rezolutorie expresă operantă în baza unei somațiuni prealabile, termen care ar include și o simplă scrisoare recomandată, că deasemenea părțile au prevăzut expres în cazul operanței din culpa concesiionarului a pacului comisoriu, că cedentul va fi în drept să recurgă la calea refereului, pentru satisfacerea imediată a drepturilor sale. Că instanța de refere nu poate fi folosită numai de titularul originar al dreptului, dar și de orice parte lezată în drepturile sale, drepturi a căror păstrare în caz de urgență intră în atributul suveran al președintelui instanței. În ceea ce privește urgența, ea rezultă în speță din chiar natura afacerii.

Considerând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 66 bis, pr. civ. Președintele Tribunalului sau înlocuitorul său, va putea să hotărască în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept ce s'ar păgubi prin vre-o întârziere, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s'ar ivi cu prilejul aducerii la îndeplinire a unui titlu executoriu.

Considerând că statuând asupra păstrării unui drept ce s'ar păgubi prin vre-o întârziere, președintele Tribunalului va avea în prim rând să constate

în afara mijloacelor de dovadă administrabile pe calea dreptului comun, aparența unui drept în profitul petiționarului, aparență a cărei constatare, fără a prejudeca fondul, să fie de natură a justifica îndeajuns admiterea cu caracter vremelnic și provizoriu a unei cereri în referență.

Considerând că în speță din examinarea actelor aflătoare la dosarul cauzei se constată într'adevăr că dreptul de concesiune al apelantului datează de 20 ani, este deci cu mult anterior dreptului invocat de către intimat. Că el, expiră abia la 31 Decembrie 1939, dată până la care este încă în vigoare.

Considerând că în conflictul de drepturi dedus astăzi în instanță, drepturi cari emană dela același autor comun, preferință în principiu urmează a se acorda dreptului anterior dobândit — prior tempore — potior jure — drept în curs de exercitare de către titularul său, apelantul Emil Wanicek, atâta timp cât operanța fie și de drept dar contestată a pactului comisoriu invocat, nu este constatată printr'o hotărâre judecătorească definitivă.

Considerând că a decide altfel înseamnă a se admite ca pe calea referenței, în mod incidental, să se poată statua asupra rezilierii unei convențiuni — intervenită între un terț și una din părțile cari au angajat această instanță specială, ceea ce ar concluda la o prejudecare a fondului cu efecte a căror realizare succesivă în timp ar fi de natură să producă ireparabile prejudicii.

Considerând că în asemenea condițiuni, aparența de drept este în profitul apelantului titular încă existent al unor drepturi anterior dobândite, fapt de natură să-l îndreptățească a se opune că printr'o judecată sumară, și în afara discuțiunii unor probe administrabile pe calea procedurală comună, acele drepturi să fie atribuite în profitul unui terț preîns prejudiciat, atâta vreme cât cauza generatoare a prejudiciului invocat nu poate fi constatată și mai puțin, soluționată pe calea art. 66 bis.

Că de altfel și în ipoteza în care contra principiilor de mai sus s'ar admite că această instanță are căderea să constate aparența de drept a pactului comisoriu, între alte părți decât cele litigante, este încă a se observa că în conformitate cu convențiunea intervenită între apelant și Firma Berlitz (art. 13), pactul comisoriu nu operează decât în urma unei somațiuni prealabile, deci a unei interpelațiuni formale prin oficiul Corpului de Portărei, iar nu în urma unei scrisori recomandate, așa cum în speță s'a procedat.

Că deci, și fără a se mai discuta susținerile intimatului privitoare la urgența și pericolul de întârziere, neconcludente în cauză în raport cu principiile mai sus expuse, apelul de față devine fondat și cată a fi admis ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător M. Manolescu, admite.

Semnați: M. Manolescu, V. Leonescu.

Apare în curând :

CODUL ȘI PROCEDURA PENALĂ

REGELE CAROL II

Va cuprinde toate elementele de interpretare, sub fiecare articol va fi trecută expunerea Consiliului Legislativ spre a se vedea sursa legislativă originară de unde s'a inspirat textul, doctrina care a prevalat în redactarea lui, precum și înțelesul în care legiuitorul român în Comisiunea mixtă a Camerei și Senatului l'a adoptat, lucrările premergătoare expunerile de motive, desbaterile parlamentare, doctrina și jurisprudența română și străină.

Comentate și adnotate de :

Const. G. Rădescu

Președinte la Inalta Curte de Casație și Justiție
Secția Criminală, fost colaborator al proiectului

I. Ionescu-Dolj

Președinte la Consiliul Legislativ, Secția de Drept
Public unde s'au alcătuit proiectele

I. Gr. Periețeanu

Avocat, fost ministru, Președintele Uniunii
Avocaților din România, fost membru în comisiunile
parlamentare de revizuire a proiectelor

Vintilă Dongoroz

Avocat, profesor universitar, fost membru colaborator
la Consiliul Legislativ

H. Asnavorian

Avocat, deputat, raportorul Codului Penal la Cameră.

Traian Pop

Profesor de Drept Penal la Facultatea din Cluj
și fost membru în comisiunea mixtă a Camerei și
Senatului de revizuire a proiectelor

Mihail Papadopol

Procuror la Curtea de Apel din București

N. Pavelescu

Consilier de Curte de Apel, Magistrat Asistent la
Inalta Curte de Casație, Secția Criminală.

EDITURA SOCEC & Co. S. A.